ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Μιά 'Αρμενική παράδεσις γιά τέν Κωνσταντίνο τέν Παλαιολόγο. 'Ο πύρινες ἄνθρωπος. "Ενας θώρακας πού λυώνει τά ἀτσάλια. "Ενα κοντάρι ἀπό πεθαμένου κέφαλε !.. Τό αἷμα τοῦ Παλαιολέγου. Τί ἀπέγινεν ὁ τελευταῖος "Ελλην αὐτοκράτορας. "Ενας θρένες πού περιμένει στῆς θάλασσας τά βάθη. Τά μυστηριώδη μάτια τῶν σκοταδιῶν. 'Ο Στοιχειωμένος ὑργος τῆς 'Ωβέρνης. Τό μαρτύριο μιᾶς ἀρχόντισσας. Πότε θά χαθῆ τό φάντασμα.

Ξαναγράφουμε σήμερα μερικές ἱστορίες φαντασμάτων, ἀρχίζοντας ἀπό μιά περίεργη παράδοσι τῶν 'Αρμενίων γιά τόν Κωνσταντίνο Παλαιολόγο.

"Οταν, λένε, ὁ τελευταῖος αὐτοκράτωρ μας ἐπολεμήθηκε τῶν 'Αχράντων Μυστηρίων καί ἀπεσύρθη στό ἰδιαίτερο διαμέρισμα τῆς "Αγιας Σοφιᾶς, τό «Βασιλικόν», καλούμενον, κατά τούς 'Αρμενίους, παρουσιάσθηκε ἐνάντιόν του, ἕνας ὑπερύψηλος κοκκινοντυμένος, σάν πύρινος ἱππότης, ὁ ὁποῖος χωρίς νά τοῦ μιλήση κατόβλον, τόν ἔζωσε μ' ἕνα θώρακα, ὁ ὁποῖος ἔστιλβε καί λαμποκοποῦσε κατακόρφυρος, λές καί τό μέταλλό του εἶχε κοκκινίσει στή φωτιά.

Μέ τόν θώρακα αὐτόν ζωσμένος ὁ αὐτοκράτωρ ἐπολέμησε κατά τῶν Τούρκων. Πίσω του, σ' ὅλη τή μάχη, βρίσκοταν ὁ πύρινος ἄνθρωπος, ὁ σιωπηλός, μέ τά χαλύβδινα μάτια. Τά ὅπλα τῶν Τούρκων γινόντουσαν σεντρίμματα ἀπάνω στό περίεργο θώρακο τοῦ βασιλέως. Τά σπαθιά, τά γιαταγάνια καί τά σιδερένια ρόπαλα, ἔλυωναν καί κομματιαζόντουσαν μόλις ἄγγιζαν τόν θώρακα τοῦ Κωνσταντίνου, λές κι' ἦταν ἀπό κηρί, πού τό λυώνει ἡ πυρά τῆς φωτιᾶς ! 'Επίσης τά ξύλα τῶν δοράτων, μόλις ἄγγιζαν τόν θώρακα ἔπεφταν φωτιά κ' ἔπεφταν κάτω καπνίζοντας σάν βαυλιά καθμένα !...

"Εξαφνα ρίχτηκε ἐναντίον τοῦ αὐτοκράτορος ἕνας 'Αράπης, πού εἶχε γιά αἰχμή τοῦ κονταριοῦ του, ἕνα κόκκαλο μαυρύ καί μυτερό ἀπό κνήμη πεθαμένου ἀνθρώπου ! Μέ τό φοβερό αὐτό κοντάρι του χτύπησε τόν αὐτοκράτορα, τοῦ ράγισε τόν φλογισμένο θώρακα, καί τόν πλήγωσε ἐλαφρυά στό στῆθος. Τό αἷμα κ' ἔρχισε νά τρέχη ἀπ' τή πληγή καί νά βρέχη τόν θώρακα τοῦ Κωνσταντίνου—πρᾶγμα παράξενο—τοῦβγαινε τήν πύρα, ὅπως σβύνει ἡ φωτιά τά ἀναμμένα κάρβουνα καί τόν ἔκανε νά τρίβεται καί νά πέφτη σάν τήν στάχτη ! "Ετσι κι' ὁ Κωνσταντίνος ἔμεινε ἀπροφύλαχτος ...

Τότε ὁ τρομερός 'Αράπης τοιμάστηκε νά δευτερώση, μέ τό κοκκάλινο κοντάρι του τό χτύπημα, μά ὁ αὐτοκράτωρ πρόφτασε μέ τό σπαθί του καί τοῦ κῆρε τό κεφάλι...

Εὐθύς ἀμέσως δέ ὁ μυστηριώδης γιγας, ὁ κατακόκκινος, ὁ πύρινος καί ἀμίλητος πού παράστεκε στό πλευρό τοῦ Κωνσταντίνου, ἄπλωσε τόν κατακόκκινο μανδύα του, ἐτύλιξε τόν αὐτοκράτορα, σκηρούνιασε τό ἄλογό του καί χάθηκαν κ' οἱ δυό μέσα στῆς μάχης τόν ἀλλαλαγμό καί τά βογγητά τῶν πληγωμένων !...

Καί λέει κειά ἡ παράδοσις, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὁ τεράστιος, μέ τά χαλύβδινα μάτια, ὁ σάν τήν φλόγα ὁλοπόρφυρος, ἦταν ἄγγελος Κυρίου, καί κῆρε τόν Βασιλέα Κωνσταντίνο ζωντανό, καί τόν ἔκρυψε σέ κάποια κρύπτη τῆς "Αγια Σοφιᾶς, ὥς νά ἔλθη τό πλήρωμα τοῦ χρόνου καί νά ξαναζωντανέψη... Κι' ὅταν γίνη αὐτό καί σηκωθῆ θά φοράη πάλι τόν πυρωμένο θώρακα, πού τό τίμιο αἷμα του τόν ἔσβησε ; καί ἀτρίφτηκε σέ στάχτη, μέσα στό ἄναμμα τῆς μάχης.

'Αλλά ὁ θώρακας αὐτός γιά νά γίνη πάλι ὅπως ἦτανε, πρέπει νά χύσουν αἷμα πολύ οἱ "Ελληνες. Πολύ ζεῖμα, πάρα πολύ ! Γιατί εἶνε τιμωρημένοι ἀπό τό Θεό, γιατί χάσανε τήν Πόλι.

Κι' ὅσαν ὁ αὐτοκράτωρ βγῆ καί ξαναβασιλέψη στό θρόνο του, ὅπου τόν περιμένει, κρυμμένος μέσα στόν βυθό τῆς θάλασσας τοῦ Μαρμαρᾶ, τότε ἕνα μαῦρο φεῖδι θά συρθῆ ἀπό τήν 'Ανατολή στή Δύση, καί θά τρυπήση, χωρίς νά τό καταλάβουν, στό Βατικανό καί θά κουλουριασθῆ στό λαιμό τοῦ Πάπα νά τόν πνίξη !...

Γιατί καί αὐτός εἶνε ἔνοχος γιά τό χάσιμο τῆς Πόλης !...

***

Νά τώρα καί μιά ἄλλη ἀλλόκοτη σχετική ἱστορία :

Στήν περιφέρεια τοῦ Κανελά, τῆς γαλλικῆς ἐπαρχίας τῆς 'Ωβέρνης, καί λίγο παραπάνω ἀπό τήν κωμόπολι Λιμάγν (Limagne), εἶνε ἕνας πύργος, πού διατηρεῖται ἀκόμα ἔως σήμερα καλά, μά πού κανένας δέν πάει νά κατοικήση ἐκεῖ μέσα, γιατί μόλις πέρνει νά σκοτεινιάζη ἡ ἡμέρα, καί βαρειοί οἱ ἴσκιοι ἁπλώνουνται στίς μεγάλες αἴθουσές του, ξαφνικά μέσα ἀπό τό σκοτάδι δυό μάτια φαίνονται νά παρακολουθοῦν τόν ἐπισκέπτη !...

"Αμα ἀνάψη κανείς φῶς, τά μάτια χάνονται καί ἕνα πλάψιμο ἀκούεται λυπηνερό καί ἀτελείωτο σάν μοιρολόγι... Σβήνοντας τό φῶς, ὁ θρῆνος παύει παρευθείς καί ξαναφαίνονται τά μάτια.

"Ετσι κανείς δέν μπορεῖ νά μείνη ἐκεῖ μέσα καί τήν νύχτα οἱ χωρικοί περνοῦνε ἑκατοντάδες μέτρα μακρυά, ἀπ' τόν παραμένο Πύργο.

Πολλοί πῆγαν νά μελετήσουν καί νά λύσουν τό μυστήριο αὐτό, μά κανείς δέν κατάλαβε τί συμβαίνει.

Μόνον οἱ χωρικοί δίνουν μιά ἐξήγησι στό φαινόμενο αὐτό. "Οπως τήν ἄκουσαν ἀπ' τούς παππούδες καί ἐκεῖνοι ἀπ' τούς προπάππους των.

Λένε δηλαδή, πώς στόν Πύργο αὐτόν ζοῦσε ἐδῶ καί τριακόσια χρόνια ἕνας μεγιστάν, πού εἶχε μιά ὥμορφη κυρία. Τήν ἀγαποῦσε πολύ μά καί τήν ζήλευε. Καί μιά ἡμέρα πού τήν ἔπιασε νά γλυκοκυττάζη ἕνα παιδόπουλο τῆς ἀπολουθίας του, ἔσφαξε τόν ἀπόλουθο καί κείνης τῆς ἀπηγόρευσε νά βγαίνη ἀπό τόν Πύργο...

Τήν ἔκλεισε μέσα σέ μιά σιδερένια κάμαρη, μά πάλι ἐκείνη κέντοζε ἀπό κεῖ πηλά τά μεστωμένα χωριατόπουλα πού δούλευαν στόν κάμπο. Καί τά χωριατόπουλα ἀπ' τίς ματιές της εἶχαν τρελλαθῆ, κι' ἄφισαν τίς δουλειές τους καί τριγύριζαν στόν Πύργο. Κ' ἔτσι τά στάρια ἔμεναν ἀθέριστα, κανείς δέν πότιζε τά καλαμπόκια, τά κριθάρια ἔμεναν ἀλώνιστα.

Σάν τά εἶδε αὐτά ὁ ἄρχοντας ἄναψε ἀπό τό θυμό του καί ἀπάνω στό μάνιασμά του τ' ἄγριο, χύμηξε μέσα στή κάμαρη πού κρατοῦσε τή γυναῖκα του κλειστή, ρίχτηκε μέ τά δόχτυχά του καί τῆς ἔβγαλε τά μάτια ! Δέν ἱκανοποιήθηκε ὅμως μ' αὐτό ἀλλά τήν ἔκλεισε ἀπόμα κάτω στά ὑγρά τοῦ πύργου ὑπόγεια, ὅπου ἡ δύστυχη ἀπέθανε, χωρίς νά τόν συγκινήσουν οἱ θρῆνοι της καί οἱ στεναγμοί της !...

Τά μάτια τῆς ὥμορφης κυρᾶς του, ὁ πυργοδεσπότης, τά εἶχε κρεμάσει στοῦ Πύργου τήν ἐξώθυρα. Μά ἕνα πρωΐ, πρωΐ τῆς 'Αναλήψεως τά μάτια χαθήκανε ἀπό κεῖ !

'Ο θυμωμένος ἄρχοντας ἔβγαλε τότε τελάλη :

— "Οποιος καταδώσει ἐκεῖνον ποῦ ἔκλεψε τά μάτια τῆς ἀρχόντισσας, ἔλεγε ὁ τελάλης, θά τόν γεμίση ὁ ἄρχοντας στό φλουρί, θά τόν ζώση μέ τό χρυσάφι καί θά τοῦ χαρίση 500 στρέμματα ἀπ' τά ἀπέραντα λειβάδια καί χωράφια του.

Μά τό βράδυ, μόλις σκοτείνιασε, τά μάτια παρουσιάσθηκαν μοναχά τους, μέσα στό σκοτάδι, ἀγριοευτιάζοντας τόν ἄρχοντα. Τρομαγμένος αὐτός ἔφυγε ἀπό τήν μεγάλη αἴθουσα, μά παντοῦ ὅπου πήγαινε κι' ὅπου στεκόταν, τά δυό μάτια τόν ἀκολουθοῦσαν...

"Επεφτε νά κοιμηθῆ, μά μόλις ἔκλεινε τά μάτια του, μέσα στοῦ ὕπνου τό σκοτάδι, φωτερά, σάν μάτια ἁγίου θηρίου, ἐκεῖνα τόν κυττάζανε. 'Επάλαιψε ὁ ἄρχοντας, ἐπάλεψε παπάδες καί πνευματικούς, ἦρθε κι' ὁ Δεσπότης ἀπό τό "Ωριγιόν (Aurilloc), μά τά μάτια ἐξακολουθοῦσαν νά τόν κυνηγοῦνε ὅπου ἦταν κι' ὅπου στεκόταν.

Οἱ ὑπηρέτες καί οἱ κουσμπιτζήδες τοῦ Πύργου τρομαγμένοι ἐφεύγαν ἕνας-ἕνας. Κάλεσε φίλους του, νά διανυκτερεύουνε μαζί, γιά νά τοῦ δίνουνε κουράγιο, ἀλλά κανείς δέν τολμοῦσε ἐκεῖ μέσα νά σταθῆ.

Κι' ἔτσι ἔμεινε μονοχός, τρελλός σχεδόν, ὁ ἄρχοντας, ὥς ποῦ μιά μέρα ἀποφάσισε μιά δυνατή κραυγή καί τόν εἶδανε νά πέφτη ἀπό τήν κορυφή τοῦ Πύργου.

'Από τότε ὁ Πύργος ρήμαξε... Κανείς δέν πλησιάζει σ' αὐτόν.

Κι' ὅταν γέρνη ὁ ἥλιος πρός τήν δύσι του, παρουσιάζονται τά μάτια, σάν νά ζητοῦν τόν ἄρχοντα, αἰώνες τώρα γιά νά τόν βασανίσουνε !...

Καί τά μάτια θά σβέσουν κειά γιά πάντα, κ' οἱ θρῆνοι θά σκοπάσουν, σάν βροῦνε νά θάψουν τό σῶμα τῆς ἀρχόντισσας. Μά βύτταξαν σ' ὅλα τά ὑπόγεια καί κουβενά δέν μπορέσαν νά τό βροῦνε. Σέ κάποια κρύπτη μυστική τήν ἔκλεισε ὁ σκληρός ἄρχοντας πού κανείς δέν μπορεῖ νά τήν ἀνακαλύψη...

"Αλλοτε θά σᾶς ποῦμε καί ἄλλα πιό περίεργα.

ΦΡΑΓΚΑ ΚΑΙ...ΦΙΛΙΑ!

Μιά παρισινή ἠθοποιός, πιό φημισμένη γιά τήν καλλονή της παρά γιά τήν τέχνη της, ἔγραψε κάποτε σ' ἕναν φίλο της χρήματα στή ζητοῦντας νά τῆς στείλη μερικά χρήματα, γιατί βρίσκοταν σέ ἐπιφυμία στενοχώρια.

'Ο χρηματιστής ἔσκεψε τότε νά τῆς στείλη, μέσα σ' ἕνα φάκελλο, ἕνα χαρτονόμισμα τῶν χιλίων φράγκων συνοδευόμενο ἀπό τό μπιλλιέτο τόν, ὁ ὁποῖον εἶχε γράψει:

«Σᾶς στέλλω χίλια φράγκα καί δέκα χιλιάδες φιλιά».

Καί ἡ ἠθοποιός τοῦ ἀπήντησε ἀμέσως:

«Θά προτιμοῦσα νά ἐλάμβανα δέκα χιλιάδες φράγκα καί χίλια φιλιά !...»